

Arrest

nr. 334 916 van 24 oktober 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ACEVEDO VAHOS
De Stassartstraat 117/2
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 november 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 november 2024 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat P. ACEVEDO VAHOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 18 november 2002 wordt er ten aanzien van verzoekende partij een bijlage 26 opgesteld. Zij beweert op dezelfde dag in België aangekomen te zijn.

Op 28 november 2002 wordt het verblijf aan verzoekende partij geweigerd en wordt haar het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 26bis). Haar verzoek tot het bekomen van het vluchtelingenstatuut werd voorafgaand hieraan afgewezen.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder: het CGVS) besluit op 24 januari 2003 echter dat verder onderzoek nodig is.

Op 30 maart 2004 besluit het CGVS om verzoekende partij niet het vluchtelingenstatuut toe te kennen.

1.2 Op 10 augustus 2005 wordt opnieuw besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekende partij.

1.3 Op 21 maart 2008 begeeft verzoekende partij zich met haar partner naar de bevoegde diensten van de Stad Gent met het oog op een voorgenomen huwelijk. Op deze dag wordt een meldingsfiche inzake schijnhuwelijk opgesteld. Op 18 juli 2008 meldt de Stad Gent aan verwerende partij dat zij het voltrekken van het huwelijk uitstellen.

Op 10 september 2008 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld en op dezelfde dag wordt opnieuw een bevel gegeven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De Stad Gent weigert het huwelijk tussen verzoekende partij en haar beweerde partner te sluiten.

1.4 Uiteindelijk huwen partijen op 22 januari 2010 voor de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand van de Stad Gent.

1.5 Op 3 februari 2010 dient verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht op grond van haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, zijnde haar Belgische echtgenote.

1.6 Op 16 april 2024 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfsrecht op grond van haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger, zijnde opnieuw haar Belgische echtgenote.

Op 30 september 2024 weigert verwerende partij echter aan verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden en dit zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.04.2024 werd ingediend door:

Naam: D. (...)

Voornaam: A. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: X

Geboorteplaats: Tavla Kayseri

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 16.04.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote T. H. (...) (RR (0) X), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: "1° beschikt over stabiele, toereikende en

regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten vanwege de FOD Sociale Zekerheid voorgelegd:

- ‘afpraak voor een medische evaluatie door de evaluerende arts’ dd. 20.03.2018
- ‘attest van erkenning van handicap’ dd. 03.05.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.02.2017 werd erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt, en dit voor onbepaalde duur
- ‘attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap’ dd. 26.04.2024 waaruit blijkt dat zij (minstens) in de periode september 2023 – april 2024 recht had op een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en een integratietegemoetkoming (IT)

Er dient met betrekking tot de ontvangen uitkering opgemerkt te worden dat enkel de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) mee in rekening kan gebracht worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het bedrag van de integratietegemoetkoming (IT) kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, dit bedrag werd toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven (‘integratie’). Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met de som van deze tegemoetkoming.

Uit de bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen die wel in aanmerking kunnen worden genomen, zijnde de inkomensvervangende tegemoetkoming, ontoereikend zijn. Immers, Volgens de meest recente voorgelegde gegevens (april 2024) heeft de referentiepersoon recht op een maandelijkse inkomensvervangende tegemoetkoming €1295,01.

De referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een bedrag van €1295,01 is significant minder dan €2048,53 maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter dd. 16.04.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan de referentiepersoon mogelijks aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken.

Echter, onze dienst ontving geen informatie met betrekking tot vaste en/of variabele kosten, ondanks het expliciete verzoek op de bijlage 19ter. Uit de voorgelegde huurovereenkomst dd. 01.02.2018 blijkt dat de referentiepersoon bij de start van de huurovereenkomst een maandelijkse huurprijs van €600 diende te betalen; er werden geen gegevens voorgelegd betreffende een eventuele indexatie. Buiten deze huurprijs om ontbreken de kosten voor nutsvoorzieningen, kledij, mobiliteit, ontspanning, voeding, telecommunicatie, verzekeringen, ... Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is het niet ernstig aan te nemen dat met het resterend bedrag in al deze kosten zou kunnen worden voorzien.

Uit het voorgelegde ‘attest van erkenning van handicap’ dd. 03.05.2018 blijkt dat de referentiepersoon, indien ze dit aanvraagd, recht heeft op een sociaal telefoontarief. Echter, louter deze vaststelling doet geen afbreuk aan de vaststelling dat onze dienst geen zicht heeft op de concrete maandelijkse kosten van dit gezin, zodat onze dienst in de onmogelijkheid is de behoefteanalyse terdege uit te voeren.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 20 november 2024 een nota met opmerkingen heeft ingediend

2.2 Er werd geen synthesememorie neergelegd. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 26 september 2025.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

3.1 Verzoekende partij meent dat er sprake zou zijn van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. De bestreden beslissing zou volgens haar immers leiden tot een gedwongen scheiding tussen haar en haar echtgenote. Deze echtgenote zou, gelet op haar erkende handicap, afhankelijk zijn van verzoekende partij. Daarnaast zou verzoekende partij in een gesloten centrum terecht kunnen komen, zou er sprake kunnen zijn van morele en psychologische schade en zou er een onderbreking van de familiebanden kunnen optreden.

3.2 In dit kader wijst de Raad er eerst en vooral reeds op dat er op heden geen bevel voorligt om het grondgebied te verlaten en de door verzoekende partij opgeworpen schade dan ook niet kan volgen uit de bestreden beslissing.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert een enig middel aan waarin zij de schending opwerpt van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de ontbrekende, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering, van de kennelijke beoordelingsfout en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet dit middel als volgt uit:

“Middelen ontleend aan:

- *Schending van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980;*
- *Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;*
- *Ontbrekende, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering;*
- *Kennelijke beoordelingsfout en schending van het beginsel van behoorlijk bestuur.*

In zoverre de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd:

“om de volgende reden geweigerd: De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 16.04.2024 gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote T. H. (...) (RR (0) X), Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: ‘1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdttwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’ Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten vanwege de FOD Sociale Zekerheid voorgelegd: - ‘afspraak voor een medische evaluatie door de evaluerende arts’ dd. 20.03.2018 - ‘attest van erkenning van handicap’ dd. 03.05.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert 01.02.2017 werd erkend als zijnde +66% arbeidsongeschikt, en dit voor onbepaalde duur - ‘attest betreffende de rechten op de tegemoetkoming aan personen met een handicap’ dd. 26.04.2024 waaruit blijkt dat zij (minstens) in de periode september 2023 april 2024 recht had op een inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en een integratietegemoetkoming (IT) Er dient met betrekking tot de ontvangen uitkering opgemerkt te worden dat enkel de inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) mee in rekening kan gebracht worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Het bedrag van de integratietegemoetkoming (IT) kan niet mee in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Immers, dit bedrag werd toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven (‘integratie’). Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met de som van deze tegemoetkoming. Uit de bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen die wel in aanmerking kunnen worden genomen, zijnde de inkomensvervangende tegemoetkoming, ontoereikend zijn. Immers, Volgens de meest recente voorgelegde gegevens (april 2024) heeft de referentiepersoon recht op een maandelijkse inkomensvervangende tegemoetkoming €1295,01. De referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een bedrag van €1295,01 is significant minder dan €2048,53 maand, zijnde 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast op het moment van indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging, zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. In een dergelijk geval dient de behoefteanalyse te worden gemaakt overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980. In dit kader dient vooreerst opgemerkt te worden dat in de bijlage 19ter dd. 16.04.2024 uitdrukkelijk werd opgenomen dat ‘Voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.’ Het is de bedoeling dat aan de hand van de vaste en variabele kosten van de Belg alsnog kan worden vastgesteld hoeveel bestaansmiddelen de Belg met zijn gezin gemiddeld per maand besteedt. Op die manier kan de referentiepersoon mogelijks aantonen ook voldoende in het levensonderhoud van het gezin te kunnen voorzien zonder over 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast te kunnen beschikken. Echter, onze dienst ontving geen informatie met betrekking tot vaste en/of variabele kosten, ondanks het expliciete verzoek op de bijlage 19ter. Uit de voorgelegde huurovereenkomst dd. 01.02.2018 blijkt dat de referentiepersoon bij de start van de huurovereenkomst een maandelijkse huurprijs van €600 diende te betalen; er werden geen gegevens voorgelegde betreffende een eventuele indexatie. Buiten deze huurprijs om ontbreken de kosten voor nutsvoorzieningen, kledij, mobiliteit, ontspanning, voeding, telecommunicatie, verzekeringen, ... Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, is het niet ernstig aan te nemen dat met het resterend bedrag in al deze kosten zou kunnen worden voorzien. Uit het voorgelegde ‘attest van erkenning van handicap’ dd. 03.05.2018 blijkt dat de referentiepersoon, indien ze dit aanvraagt, recht heeft op een sociaal telefoontarief. Echter, louter deze vaststelling doet geen afbreuk aan de vaststelling dat onze dienst geen zicht heeft op de concrete maandelijkse kosten van dit gezin, zodat onze dienst in de onmogelijkheid is de behoefteanalyse terdege uit te voeren. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren. Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in

België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

1. Fout met betrekking tot de vereiste bestaansmiddelen en schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet

Artikel 40ter, §2, tweede alinea van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Belgische burger die wordt vergezeld, met betrekking tot de gezinsleden genoemd in artikel 40bis, §2, eerste alinea, 1° tot 3°, van dezelfde wet moet aantonen dat hij beschikt over “stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.” Deze voorwaarde wordt geacht vervuld te zijn als de bestaansmiddelen minstens 120% bedragen van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002, zoals geïndexeerd in artikel 15 van dezelfde wet. De wet bepaalt ook dat de aard en regelmaat van de middelen in aanmerking moeten worden genomen, maar dat bepaalde inkomsten - zoals het leefloon, financiële maatschappelijke dienstverlening, kinderbijslagen en toeslagen, inschakelings- en overbruggingsuitkeringen - worden uitgesloten. Werkloosheidsuitkeringen worden alleen in aanmerking genomen als de Belgische burger actief werk zoekt. Deze uitsluiting geldt alleen wanneer de gezinshereniging volwassen gezinsleden betreft en niet wanneer het om minderjarige kinderen gaat.

Artikel 40ter, §2, tweede alinea, 1° bevat dus een limitatieve lijst van inkomsten die uitgesloten kunnen worden en sluit nergens tegemoetkomingen voor gehandicapten uit bij de berekening van de benodigde bestaansmiddelen voor gezinshereniging met een Belgische burger. Uit de wet blijkt duidelijk dat tegemoetkomingen voor gehandicapten in aanmerking moeten worden genomen bij gezinshereniging met een Belgische burger. Deze interpretatie wordt bovendien bevestigd door constante rechtspraak, onder meer in een arrest van de Raad van State (RvS, nr. 243.676 van 12 februari 2019) en verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV, nr. 197 149 van 21 december 2017, RDE, nr. 197, p. 108-110; RVV, nr. 211 203 van 18 oktober 2018; RVV, nr. 210 185 van 27 september 2018).

Door geen rekening te houden met de tegemoetkomingen voor gehandicapten die de echtgenote van verzoeker ontvangt, is de bestreden beslissing in strijd met de wet en met gevestigde rechtspraak in deze materie.

2. Schending van artikel 8 van het EVRM

De beslissing tot weigering van verblijf schendt het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven, beschermd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, dat bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, ter voorkoming van wanordelijkheden en strafbare feiten, ter bescherming van de gezondheid of de goede zeden of ter bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) benadrukt dat het recht op gezinsleven de staten een positieve verplichting oplegt om gezinshereniging mogelijk te maken, vooral wanneer een van de gezinsleden afhankelijk is van de bijstand van een ander voor het dagelijkse leven. In dit geval heeft de echtgenote van verzoeker, met een erkende handicap van meer dan 66%, dagelijks de hulp van haar echtgenoot nodig voor essentiële handelingen zoals het nuttigen van maaltijden, mobiliteit, administratieve zaken en andere dagelijkse activiteiten. Het weigeren van gezinshereniging ontnemt de echtgenote van verzoeker dus een onmisbare bijstand voor haar welzijn, waardoor deze beslissing des te meer disproportioneel is.

Het EHRM herinnert er, onder andere in het arrest *K. en T. t. Finland* (GC) aan dat elke inmenging in het recht op gezinsleven moet worden afgewogen in het licht van een billijk evenwicht tussen individuele belangen en die van de samenleving. In dit geval verhindert de weigering van verblijf de echtgenote van verzoeker om te genieten van de dagelijkse hulp die ze nodig heeft om haar zelfstandigheid te behouden. Deze rigide beslissing houdt geen rekening met de essentiële zorg die verzoeker biedt, en vormt een disproportionele en ongerechtvaardigde inbreuk op hun gezinsleven.

In het arrest *Berrehab t. Nederland* onderstreept het EHRM het belang van een individuele beoordeling van elke zaak, met aandacht voor bestaande gezinsbanden en specifieke behoeften van de gezinsleden. Hier heeft de administratie geen rekening gehouden met de nood aan constante steun voor de echtgenote van verzoeker, die afhankelijk is van de hulp van haar echtgenoot voor essentiële dagelijkse activiteiten. Door een financiële drempel toe te passen zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden, negeert de beslissing de directe en ernstige impact die de scheiding zou hebben op de echtgenote van verzoeker, en creëert een situatie van isolatie die onverenigbaar is met de bescherming geboden door artikel 8.

Het EHRM bevestigde in het arrest *Sen t. Nederland* dat de scheiding van familieleden met sterke banden en functionele wederzijdse afhankelijkheid een ernstige en disproportionele inbreuk vormt. Voor de echtgenote van verzoeker is de aanwezigheid van haar echtgenoot niet alleen een onderdeel van haar gezinsleven, maar ook een essentiële steun voor haar gezondheid en zelfstandigheid. Door deze essentiële gezinshereniging te weigeren, legt de administratie een ongerechtvaardigde belemmering op aan het recht om een normaal gezinsleven te leiden en de natuurlijke verantwoordelijkheid als echtbaar op zich te nemen.

6. ERNSTIG, MOEILIJK HERSTELBAAR NADEEL

De schorsing van de bestreden beslissing en de nietigverklaring ervan moeten worden bevolen als u oordeelt dat de in dit verzoek aangevoerde middelen ernstig zijn. Verzoeker stelt een ernstig, moeilijk herstelbaar nadeel in het geval van onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing, die zou leiden tot gedwongen scheiding van zijn echtgenote en uitzetting naar zijn land van herkomst. Dit ernstige en disproportionele nadeel is gebaseerd op de volgende feiten:

- De afhankelijkheid van de echtgenote van verzoeker voor dagelijkse bijstand: vanwege haar erkende handicap (arbeidsongeschiktheid van meer dan 66%) heeft zij voortdurend hulp van haar echtgenoot nodig voor het nuttigen van maaltijden, mobiliteit en het verrichten van administratieve taken. Afwezigheid van haar echtgenoot zou haar zelfstandigheid en welzijn ernstig in gevaar brengen.
- De mogelijkheid dat verzoeker wordt gearresteerd, in een gesloten centrum wordt geplaatst en wordt uitgezet naar België, waardoor zijn echtgenote zonder de essentiële dagelijkse ondersteuning zou komen te staan.
- De onderbreking van de familiebanden en emotionele banden van verzoeker in België, met name met zijn echtgenote, voor wie zijn aanwezigheid essentieel is. Deze onderbreking zou bij verzoekers echtgenote psychische en lichamelijke moeilijkheden veroorzaken, verergerd door het verlies van haar voornaamste steun.
- De morele en psychologische schade die verzoeker door deze scheiding zou oplopen, welke disproportioneel zou zijn in verhouding tot de redenen van de bestreden beslissing en zou leiden tot een ernstige verslechtering van de gezondheidstoestand van zijn echtgenote.

De uitvoering van de bestreden beslissing zou voor verzoeker en zijn echtgenote derhalve een ernstig, werkelijk en moeilijk herstelbaar nadeel betekenen, wat een onmiddellijke schorsing van de beslissing rechtvaardigt om hun rechten te beschermen en om de levensnoodzakelijke bijstand aan de echtgenote van verzoeker te verzekeren."

4.2 Vooreerst dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van de kennelijke beoordelingsfout en het beginsel van behoorlijk bestuur, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *in*uncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

4.3 In zoverre verzoekende partij de schending opwerpt van de ontbrekende, onjuiste, ontoereikende of tegenstrijdige motivering werpt zij in realiteit de schending van de materiële motiveringsplicht op. Haar argumentering dient dan ook vanuit dit oogpunt beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4 Op 16 april diende verzoekende partij een aanvraag in tot het bekomen van een verblijfskaart in haar hoedanigheid van familielid van een Unieburger. Deze aanvraag baseert zij op haar Belgische echtgenote waardoor zij *in concreto* de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet beoogt.

4.5 De bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“§ 2. (...) De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.”

Verwerende partij besluit in de bestreden beslissing dat verzoekende partij inderdaad stukken heeft voorgebracht voor wat het inkomen van de referentiepersoon betreft. Deze stukken tonen volgens haar echter aan dat er sprake is van een tweeledig inkomen, enerzijds een zogenaamde inkomensvervangende tegemoetkoming (IVT) en anderzijds een zogenaamde integratietegemoetkoming (IT).

Deze laatste tegemoetkoming zou volgens verwerende partij niet meegenomen kunnen worden in de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen vermits dit bedrag voorzien zou zijn als compensatie voor bijkomende kosten die personen met een handicap inderdaad hebben. Dit bedrag zou toelaten om deel te nemen aan het maatschappelijke leven. Dit deel van haar bestaansmiddelen zou niet aangewend kunnen worden om verzoekende partij ten laste te nemen.

Hieruit volgt dat verwerende partij van mening is dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon te beperkt zijn en dat verzoekende partij onvoldoende gegevens voorgebracht heeft om een behoeftanalyse te maken om een zicht te krijgen op het bestedingspatroon binnen het gezin.

Verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de Vreemdelingenwet nergens uitdrukkelijk tegemoetkomingen voor gehandicapten uitsluit en dat de bestreden beslissing dan ook in strijd genomen werd met de wet en de gevestigde rechtspraak. Daarnaast wijst zij ook nog op de schending van artikel 8 van het EVRM in die zin dat haar echtgenote haar aanwezigheid en steun nodig heeft.

4.6 De Raad stelt in dit verband vast dat artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet expliciet aangeeft met welke middelen er geen rekening kan gehouden worden: *“Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.”*

De verwerende partij maakt in de bestreden beslissing een onderscheid tussen een integratie-inkomen, dat volgens haar niet in aanmerking genomen zou kunnen worden en een inkomens-vervangende tegemoetkoming die wel in aanmerking genomen zou kunnen worden.

De Raad kan de verzoekende partij volgen dat er vragen gesteld kunnen worden bij de lezing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet door verwerende partij en dan meer bepaald inzake de inkomsten van de Belgische referentiepersoon. Verwerende partij stelt immers dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen de integratietegemoetkoming en de inkomens-vervangende tegemoetkoming welke beiden afkomstig zijn van de FOD Sociale Zekerheid en welke al dan niet in rekening zouden kunnen gebracht worden bij het berekenen van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Daarbij is het gepast te verwijzen naar het arrest 243 962 van de Raad van State van 18 maart 2019 waarin vermeld wordt dat:

“De hoofdindieners van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon verklaard dat gehandicapte personen “om humanitaire redenen” buiten beschouwing worden gelaten (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53-43/018, 10). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat “bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten” (Parl. St. Kamer 2010-2011, DOC 53-443/018, 189). Tot slot heeft de hoofdindieners van die amendementen tijdens de plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, “bijstand voor gehandicapten [...]wel in aanmerking [komt]” (Parl. Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65). Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat “de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger” (GwH, nr. 121/2013 van 26 september 2013, 17).”

Uit niets blijkt dat de integratietegemoetkoming zou moeten worden uitgesloten. In tegendeel, er is steeds sprake van ‘tegemoetkomingen’ in het meervoud. Waar de verwerende partij in de bestreden beslissing de integratietegemoetkoming uitsluit, toont zij niet aan dat deze tegemoetkoming moet worden beschouwd als ‘middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering’ waarmee krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geen rekening wordt gehouden. Waar zij motiveert dat de integratietegemoetkoming niet in overweging kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen omdat deze wordt toegekend als compensatie voor de bijkomende kosten die personen met een handicap hebben om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven, overtuigt zij evenmin.

Deze tegemoetkoming is immers hoe dan ook vrij te besteden en het is bovendien niet ondenkbaar dat door de aanwezigheid van een partner die de referentiepersoon kan bijstaan op het vlak van zijn zelfredzaamheid een groter deel van het bedrag als een globaal gezinsbudget kan worden besteed. Daarenboven blijkt uit het vermelde artikel 40ter dat de redenering van de verwerende partij ook zou kunnen opgaan voor wat betreft de kinderbijslagen, die de wetgever uitdrukkelijk wél heeft uitgesloten, in tegenstelling tot wat betreft de tegemoetkomingen voor personen met een handicap. Door de integratietegemoetkoming niet in aanmerking te nemen, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht bij de toepassing van voormeld artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

4.7 Verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen inderdaad aan dat dit onderscheid in de memorie van toelichting wel wordt gemaakt, maar op dit punt kan de Raad enkel vaststellen dat uit niets blijkt dat de integratietegemoetkoming, die uit de door de verwerende partij zelf voorgelegde informatie blijkt deel uit te maken van de tegemoetkoming voor gehandicapten, niet mee in overweging zou mogen genomen worden bij het berekenen van de bestaansmiddelen.

De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing dat *“Het dus een compensatie (betreft) voor bijkomende kosten die een persoon met een handicap heeft, om deel te kunnen nemen aan het maatschappelijke leven (‘integratie’).”* en *“Referentiepersoon kan bezwaarlijk stellen betrokkene ten laste te willen nemen met de som van deze tegemoetkoming”*, maar uit niets blijkt op welke rechtsgrond deze stelling is gegrond. Uit de bestreden beslissing blijkt niet wat de rechtsgrond of wettelijk criterium zou zijn waarom er bezwaarlijk gesteld zou kunnen worden dat de referentiepersoon deze inkomsten zou kunnen aanwenden om iemand mee ten laste te nemen. Verzoekende partij maakt op dit punt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het betoog van verzoekende partij in het middel is in die mate dan ook gegrond.

4.8 Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad gaat daarom niet in op de andere onderdelen van het middel.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie, van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT	A. DE WILDE
---------------------	-------------